

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ
Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

ΙΗ'

Ὁ Ροκέν εἰσῆλθε κατ'ἐκείνην τὴν στιγμὴν. Ὁ Σουσαὶ τὸν κατέστησε δικαστὴν τῶν μωρολογιῶν τοῦ υἱοῦ του, ὁ δὲ ἐντιμος ὑπάλληλος, μετὰ τινὰς σκέψεις, εὗρεν ὅτι πράγματι ἦσαν ὑπερβολικαί.

— Χμ! εἶπεν ὁ Ἐμερὺ ἐγειρόμενος, αὐτὸ εἶνε σπουδαῖον, ἀφοῦ ὁ Ροκέν εἶνε αὐτῆς τῆς γνώμης κλίνω τὴν κεφαλὴν... Ὅθ' ἀσπερθῶ.

— Ναί, ἢμπορεῖ κάνεις νὰ βασισθῆ εἰς αὐτὴν, εἶπεν ὁ Σουσαὶ. Καυμένη Ἐμερὺ, τί μάγκας ποῦ γίνεσαι!

— Τὸ νομίζεις; Μείνε ἡσυχος, διότι αὐτὸ δὲν ἀφαίρει τίποτε ἀπὸ τὴν φυσικὴν μου εὐαισθησίαν, καὶ ἐὰν δὲν ἐπέισθην ἀκόμη ἐντελῶς περὶ τοῦ ὀρθοῦ τῶν παρατηρήσεών σου, συγκινοῦμαι ὅμως διὰ τὸν λεπτότατον τρόπον, μὲ τὸν ὅποιον μοὶ τὰς ἔκαμες.

— Τόσφ τὸ καλλίτερον, εἶπεν ὁ Σουσαὶ. Καὶ αὐτὸ εἶνε κέρδος.

— Ναί. Γνωρίζεις ὅμως ὅτι πρὸ καιροῦ ἤλλαξες καθόλου; Σήμερον ἦσο λεπτότατος, καὶ ἠδυνήθης νὰ ἀποσκορακίσῃς τὸ θυμωμένον ὕφος σου, τὸ ὅποιον καταλαμβάνει πολὺ συχνὰ τοὺς πατέρας· ἀπλῶς καὶ φυσικῶς ἀνευ χυδαϊότητος, τὸ ὅποιον εἶνε τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς τέχνης... Μὴ πρὸ πάντων ἀπειλὰς. Πόσον σὲ εὐγνωμονῶ, διότι δὲν μετεχειρίσθης τὰς φρικῶδεις ἐκείνας ἐκφράσεις: «ἀκριβῶς ἀναγκαῖον», «περιορισμὸς τῶν τροφῶν» καὶ τὰ παρόμοια.

— Ναί, ἀλλὰ τίς οἶδεν, εἶπεν ὁ Σουσαὶ γελῶν, πιθανὸν νὰ φθάσουν καὶ αὐτά.

— ὦ! σὲ παρακαλῶ ἄφες με νὰ ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ φθάσουν· εἶμαι τόσον εὐτυχής, διότι σὲ βλέπω νὰ εἶσαι ἀνώτερος τῶν μηδαινοτήτων αὐτῶν.

— Ἐν τούτοις ὅταν αἱ συμβουλαὶ μένουν ἄκαρποι πρέπει τις νὰ φθάσῃ μέχρις αὐτῶν. Ὁμολογῶ ὅτι εἶνε φάρμακα ἠρωϊκὰ ἀλλὰ...

— Ὅχι! εἶνε μωρόν. Οὕτω παραδείγματος χάριν δύνασαι, κλείων εἰς ἐμέ τὸ βαλάντιόν σου, νὰ μὲ στερήσῃς ἀπὸ τὴν πίστωσιν τὴν ὁποίαν ἔχω, διότι ἔχω τὴν τιμὴν νὰ εἶμαι υἱός σου; Ὅχι. Ὅθ' ἀδανεισθῶ μὲ εἴκοσι, τριάντα, πενήντα τοῖς ἑκατό. Ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο μας θὰ τιμωρηθῆ; Σὺ ὅταν ἀργότερα θὰ ὑποχωρήσῃς εἰς τὴν πίσωσιν ἢ εἰς κάμμιναν παράκλησιν. Λοιπόν, πληρόνων τοῖς μετρητοῖς ὅ,τι σὺ ἀποκαλεῖς τρέλλας μου, δανεῖζεις τὰ χρήματά σου μὲ εἴκοσι, τριάντα, πενήντα τοῖς ἑκατό.

— Ἄ! νὰ μᾶλλον διὰ νὰ πλουτίσω... εὐχαριστῶ, διότι μοῦ τὸ ὑπέδειξες. Ἀλλὰ, ἀγαπητέ μοι, λησμονεῖς κάτι τι, ὅτι δηλαδὴ ἢ πίστωσις υἱοῦ, δυσχερῆσθημένον

μὲ τὸν πατέρα του, δὲν εἶνε αἰωνία, ἐξαντλεῖται πολὺ γρήγορα καὶ τότε;..

— Τότε, τί;

— Τί θὰ κάμῃς; πρέπει νὰ ὑποταχθῆς.

— Μήπως ὁ Δαλισιεῖ ὑπετάχθη καὶ αὐτός;

Ὁ Σουσαὶ καὶ ὁ Ροκέν ἀνεσκίρτησαν.

— Πῶς! εἶπεν ὁ Σουσαὶ, ἀναφέρεις αὐτὸν τὸν ἄθλιον, ἢ μᾶλλον τὸν δυστυχῆ, τοῦ ὁποίου τὸ λογικὸν ἐσάλυεν.

— Ἐσάλυεν; διόλου, τούναντίον ἐνεργεῖ...

— Τελείωσε! ἀνέκραξεν αὐστηρῶς ὁ Σουσαὶ, ἀρκεῖ. Ὅθ' ὀμιλήσω περὶ ὑποθέσεων μετὰ τοῦ Ροκέν. Πήγαινε.

— Ἄ! πολὺ καλά, εἶπεν ὁ Ἐμερὺ. Ζητῶ συγγνώμην, ἀλλὰ ἐξεύρεις, μὴ λησμονήσῃς τὸ γραμματίον, τὸ ὅποιον λήγει μεθαύριον.

— ὦ, ἢμπορεῖς νὰ ἡσυχάσῃς, τὸ γραμματίον θὰ διαμαρτυρηθῆ.

— Ἀλήθεια;

— Καὶ ἀκολούθως ὅλα τὰ ἄλλα. Ὅθ' σὲ μάθω ἐγὼ νὰ ἀστειεύεσαι.

— Πολὺ καλά. Ἐχεις θάρρος καὶ μὲ ἀφοπλίζεις, λόγον τιμῆς.

— Ὅθ' ἐξακολουθήσῃς;

— Μὴ φοβῆσαι. Σέβομαι τοὺς ἀνδρείους καὶ τοὺς ἀγαπῶ. Καλὴν ἐντάμωσιν, μπαμπᾶ.

Καὶ καγχάζων ἐξῆλθε διὰ τῆς μικρᾶς θύρας, ἥτις ὠδήγει πρὸς τὴν οἰκίαν.

Ὁ Σουσαὶ τὸν ἠκολούθησε ἐπ' ὀλίγον διὰ τοῦ βλέμματός, ὕψων δὲ εἶτα τοὺς ὤμους:

— Τί τρελλὸ κεφάλι! εἶνε ἀδύνατον νὰ γεννήσῃ μίαν σωστὴν ἰδέαν.

— Ἐχει καλὴν καρδίαν, εἶπεν ὁ Ροκέν.

— Ποῖος τὸ γνωρίζεις.

Ὁ Ἐμερὺ ἦτο ἤδη εἰς τὴν μικρὰν αἴθουσαν πλησίον τῆς Αἰμιλίας, ἣν ἠνάγκαζε νὰ ὑφίσταται ἔτι τὴν χλεύην ἐκείνην, ἥς μέρος μόνον ἠδυνήθη νὰ ἐκχύσῃ ἐπὶ τοῦ πατρός του.

Ἀπὸ τῆς πρωτερίας ἡ Αἰμιλία ἐσκέπτετο ἀδιακόπως περὶ τῆς ἀπαισίας ὑποθέσεως τῆς ὁδοῦ Καρδινεῖ.

Ἦτο μόνη, καὶ ἐιργάζετο μηχανικῶς εἰς ἐργόχειρον, ὅπερ ἡ κυρία Σουσαὶ πρὸ ἑνὸς ἔτους εἶχεν ἀφιερῶσει ὑπὲρ εὐεργετικοῦ σκοποῦ, ὅτε ὁ Ἐμερὺ εἰσῆλθεν.

— Εὐγε, ἀδελφὴ μου, εἶπεν ὁ Ἐμερὺ, ἀφοῦ ἀνεμίχθης σὺ θὰ ἴδωμεν τὸ τέλος τοῦ σεβασμίου αὐτοῦ κεντήματος.

Παρατηρήσας ὅμως τὸ μελαγχολικὸν καὶ περιφροντικὸν ἐκεῖνο ὕφος, ὅπερ δὲν ἦτο σύνθηρος δι' αὐτὴν:

— Τί ἔχεις λοιπόν; Ὅθ' ἔλεγε κάνεις ὅτι θὰ κλαύσῃς.

— Ἐγὼ; ὄχι.

— Ναί. Στοιχηματίζω ὅτι ἡ ὑπόθεσις τοῦ Λαυρεντίου Δαλισιεῖ σὲ λυπεῖ πολὺ.

— Δὲν εἶνε παράδοξον.

— Τοσοῦτῳ μᾶλλον καθ' ὅσον εἶχες τὴν ἀδυναμίαν νὰ ἐνδιαφέρεσαι δι' αὐτόν.

— Βεβαίως ἐνδιαφέρομαι, ἀπὸ χθὲς τοῦλάχιστον, καὶ δὲν τὸ κρύπτω. Μήπως σὺ δὲν συνεκινήθης διὰ τὸ φοβερόν αὐτὸ

κακούργημα; Ποῖος δὲν θὰ συνεκινεῖτο διὰ τὸ τέλος τῆς δυστυχῆς ἐκείνης γυναικὸς καὶ διὰ τὴν ἀπελπισίαν τοῦ υἱοῦ τῆς;

— Πῶς! διὰ τὴν ἀπελπισίαν... Αὐτὸ εἶνε νόστιμον.

— Τί θέλεις νὰ εἶπῃς;

— Οἰκτεῖρατε, κύριοι ἔνορκοι, εἶπεν ὁ Ἐμερὺ μεθ' ὕφους εἰρωνικῆς ἰκεσίας, οἰκτεῖρατε δυστυχῆ ὄρφανόν, ὅστις εἶχε τὸ δυστύχημα νὰ στερηθῆ ἐκουσίως τῆς μητρός του.

Ἡ Αἰμιλία ἀνεσκίρτησε καὶ κατέστη ὠχροτάτη. Ρίψασα εἶτα ἐπὶ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς βλέμμα αὐστηρᾶς ἐπιπλήξεως:

— Ἐμερὺ, αὐτὴ εἶνε αἰσχρὰ ἀστειότης, εἶπεν, ὁ Δαλισιεῖ εἶνε φίλος σου...

— Βεβαίως, εἶπεν ὁ Ἐμερὺ, καὶ εἶμαι εὐτυχής διὰ τοῦτο, διότι καλὸν εἶνε νὰ ἔχῃ κάνεις παντοῦ φίλους· ἀκόμη καὶ εἰς τὴν φυλακὴν καὶ εἰς τὴν πλατείαν αὐτὴν τῆς λαιμητόμου, ὅπου, προσφιλῆς μου, ἡ κεφαλὴ τοῦ ἐραστοῦ σου θὰ κοπῆ ἐντὸς δύο ἢ τριῶν μηνῶν, σὲ προειδοποιῶ... Ὅθ' κάμῃς καλὰ εἰς τὸ μέλλον νὰ τοποθετῆς τὰς συμπαθείας σου ἀσφαλέστερον.

Ἡ Αἰμιλία ἠγέρθη μετὰ ζωηρότητος. Ὅσφ ἐξφκειωμένη καὶ ἂν ἦτο πρὸς τὰς ἐνοχλήσεις τοῦ ἀδελφοῦ τῆς, ἐκείνη ἦτο λίαν ἐμφαντικὴ, ὥστε ἀδύνατον νὰ μὴ ὑπέκρυπτε φοβεράν τινα ἀλήθειαν.

— Τί τρέχει λοιπόν; εἶπε προσπαθοῦσα νὰ φανῆ ἡρεμὸς ὀμιλεῖς σπουδαίως;

— Σπουδαϊότατα, εἶπεν. Ἀλλὰ δὲν μοὶ φαίνεται, ἀγαπητῆ μου, νὰ εἶσαι ἐν γνώσει τοῦ μικροῦ αὐτοῦ δράματος. Ἴδου ἢ ὑπόθεσις.

Ὁ ἀγαπητὸς Δαλισιεῖ εἶχεν ἀνάγκην διὰ τὰς ὑποθέσεις του ἀπὸ μερικὰς χιλιάδας φράγκων, τὰ ὅποια ἡ μήτηρ του — τῆ ἀληθείᾳ ὑπάρχουν γονεῖς πολὺ κακοὶ — τῷ ἀρνεῖται. Τότε τί κάμνει ὁ διάσημος φίλος μου! — διότι εἶναι διάσημος τώρα! — Ἀναβαίνει τὴν νύκτα — ἐπιβαρυντικὴ περίπτωσις — εἰς τὴν μητρικὴν οἰκίαν καὶ τρέχει πρὸς τὸ ταμεῖον. Ἡ μαμὰ ζητεῖ νὰ ὑπερασπισθῆ τὰ φράγκα τῆς ἐκείνος τὴν ἀπωθῆ... μὲ μαχαίριαις... ἢ ὑπηρετρία σπεύδει. ἢ αὐτὴ διατύπωσις καὶ τρέπεται εἰς φυγὴν... ἄφρασε ὅμως καὶ ἔγνη τῆς διαβάσεώς του! Τί τὰ θέλεις, δὲν εἶνε κάνεις τέλειος. Ἡ ἀστυνομία τὸν συλλαμβάνει, καὶ ἰδού ὁ φίλος μου, ὁ φίλος μας καλλίτερα, εἰς τὸ βάθος τῆς φυλακῆς.

— Ἀδύνατον, εἶπεν ἡ Αἰμιλία.

— Χά, χά! νὰ τί θὰ πῆ γυναῖκα!

— Καὶ ἀλήθεια ἂν ἦτο, προσέθηκεν, ὑπάρχει τι ἐπίσης φρικῶδες ὅσον τὸ κακούργημα εἰς τὸν τρόπον, μὲ τὸν ὅποιον ὀμιλεῖς δι' αὐτόν.

Ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἔμεινεν ἀναπολόγητος εἶτα ἀναλαμβάνων τὸ χάριεν αὐτοῦ μειδιάμα:

— Μὴ θυμῶνῃς λοιπόν, ἀγαπητῆ, διηγοῦμαι ἀπλούστατα. Ἀμφιβάλεις τόρα; Θέλεις λεπτομερείας, ἀποδείξεις; Ἠσύχασε, θὰ σοὶ τὰς προμηθεύσω.

Ἐκρυσσε τὸν κῶδωνα, καὶ ὑπνέτης τις προσῆλθε.

— 'Ιωάννη, ἔφερες τὰς ἐφημερίδας;
— Τὰς ἔδωσα εἰς τὸν κύριον Ροκέν.
'Ἰδοὺ ὁ «Μηνύτωρ τῶν Κεφαλαίουχων».
— Καλὰ!... δὸς μοί τον.
'Ανέπτυξε τὴν ἐφημερίδα, ἣν διέτρεξε.
— Γράφει καὶ αὐτὸς καὶ μάλιστα διὰ μακρῶν. "Ακουσε, Αἰμιλία.

Καὶ ἀνέγνωσε:

«Ἡ ὑπόθεσις τῆς ὁδοῦ Κάρδιε.

«Ὁ Μητροκτόνος».

— Μητροκτόνος, βλέπεις!

«Ἀνηγγειλामεν εἰς τὸ χθεσινὸν ὑμῶν φύλλον, ὅτι ὁ δολοφόνος τῆς κυρίας Δαλισιέ εὗρίσκειτο εἰς τὰς χεῖρας τῆς δικαιοσύνης: ἀλλὰ φυσικῆ τις ἐπιφύλαξις, ἣν ἕκαστος θὰ ἐννοήσῃ...»

— "Ω, βέβαια...!

»Σήμερον αἱ ληφθεῖσαι ὑπὸ τῆς ἀνακρίσεως ἀποδείξεις εἶνε τόσφ ἀκριβεῖς...»

— Πολὺ καλὰ...

«Ὁ δολοφόνος εἶνε ὁ υἱὸς τοῦ θύματος».

— Ἐπεταὶ ἡ ἀπαρίθμησις τῶν ἀποδείξεων...

— Περιττόν, ἀρκεῖ, εἶπεν ἡ Αἰμιλία.

— "Ω! ἀλλὰ περίμενε λοιπόν! Ἰδοὺ τί ἀφορᾷ σέ.

— Πῶς! μὲ ἀφορᾷ;

— Βέβαια...

«Φαίνεται ὅτι αἱ πρῶται τοῦ Λαυρεντίου Δαλισιέ ἀστυαῖα ὀφείλονται εἰς ὀλέθριον πάθος, ὅπερ εἶχε συλλάβει (τὸ ὄρατον ὕψος) πρὸς νεάνιδα τῆς τραπεζιτικῆς ἀριστοκρατίας.»

— "Ω! αὐτὸ εἶνε ἄτιμον! ἀνέκραξεν ἡ Αἰμιλία.

— Πῶς! παραπονέσαι; εἶπεν ὁ Ἐμερῦ. Ἰδοὺ καὶ σὺ τὸρα διάσημος.

— "Α! σιώπα. δὲν ἔχεις καρδίαν!

— Δὲν ἔχω καρδίαν; εἶπεν ἐγειρόμενος καὶ συνοφρυούμενος: θέλεις νὰ ζητήσω λόγον ἀπὸ τὸν ἀχρεῖτον αὐτὸν δημοσιογράφον;

— "Ἄλλο σκάνδαλον.. τὸ συλλογιέσαι... "Ω! Θεέ μου, δὲν ἀρκεῖ ἡ αἰσχύνῃ σου; ἀνέκραξεν ἡ Αἰμιλία ριπτομένη ἐπὶ τινος ἔδρας καὶ κρύπτουσα τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν.

ΙΘ'

Ἡ κυρία Σουσα εἰσελθοῦσα ἠρώτησε περὶ τίνος ἐπρόκειτο. Ἦγνῶει ἐπίσης τὴν κατηγορίαν, ἥτις ἀπεδίδετο τῷ Λαυρεντίῳ.

Ὅταν ὁ Ἐμερῦ ἀνεκοίνωσεν εἰς αὐτὴν τὰ πάντα, ἡ κυρία Σουσα σχεδὸν ἐλιποθύμει.

— Ἡ οἰκία μου ἐχάθη, ἀνέκραξε καταπίπτουσα ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου πλησίον τῆς Αἰμιλίας.

Ἦναγκάσθησαν νὰ τῇ προσφέρωσιν ἀναληπτικά, ὅ,τι δὲ μᾶλλον συνέτεινεν ὅπως ἐρεθίσθη αὐτὴν ὑπῆρξεν ἡ ἀριξίς τοῦ συζύγου τῆς, πρὸς τὸν ὅποιον ὤρμησεν ἐπισωρεῦσασα κατ' αὐτοῦ σφωρίαν ἐπιπλήξεων.

Ὁ Σουσα ἡμύνητο ὅπως ἠδύνατο κάλλιον. Ὡμολόγει ὅτι εἶχεν ἀπατηθῆ ὡς πρὸς τὸν Λαυρεντίον Δαλισιέ, ἐθρήνηε δὲ διὰ τὴν πλάνην του. Ἄλλ' ἴσως τὸ κα-

κὸν δὲν ἦτο τόσφ μέγα ὅσον ἐνόμιζε, διότι τὸ μέγαρόν των δὲν ἦτο τὸ μόνον, εἰς ὃ ὁ Λαυρεντίος εἰσῆρχετο.

— Ναί! εἶπεν ἡ κυρία Σουσα μετὰ πικρίας, οἰκίας, αἱ ὁποῖαι ἐρρυθμίζον τὰς σχέσεις των κατὰ τὸ παράδειγμα τὸ ἱδικόν μου καὶ αἱ ὁποῖαι δὲν ἐξήταζον τίποτε, ἀμα εἶχον ἀποφασίσει... Τὸρα ποῖον κύρος θὰ ἔχω; "Αχ!...

Ὁ Ἐμερῦ βαρυνθεὶς ἐκ τῶν στεναγμῶν καὶ τῶν ἐριδῶν, ἀνεχώρησεν ὑψῶν τοὺς ὤμους. Ὁ Σουσα πολὺ ἐπεθύμει νὰ τὸν μιμηθῆ, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ μείνῃ ὅπως δώσῃ τὴν συμβουλὴν του περὶ τοῦ πρακτεῦ. Ἡ κυρία Σουσα ἤθελε νὰ ἀναβάλῃ τὴν ἐσπερίδα καὶ ν' ἀπέλθῃ εἰς τὴν ἐξοχὴν. Ὁ κύριος Σουσα δὲν ἐβλεπεν εἰς τοῦτο οὐδὲν ἐμπόδιον. Ἄλλ' ἡ Αἰμιλία ἀντέστη ζωηρῶς.

— Τὴν ἀναχώρησιν αὐτὴν, εἶπε, θὰ τὴν ἐξελάμβανον ὡς φυγὴν, δὲν θὰ ἠπατάτο κἀνεὶς: διατί νὰ γνωστοποιήσωμεν διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ τὴν δυσκρέσειάν μας καὶ τὴν ταπεινώσιν μας; δὲν εἶνε ἀπλούστερον νὰ ἐνεργήσωμεν κατὰ τὴν συνήθειάν μας καὶ νὰ προσποιηθῶμεν ἀδιαφορίαν;

Ἡ κυρία Σουσα παρεδέχθη τὴν γνώμην ταύτην καὶ μεταπηδῶσα αἴφνης ἀπὸ ἐκπλήξεως εἰς ἐκπλήξιν, ἐνηγκαλίσθη τὴν θυγατέρα τῆς κράζουσα:

— Κόρη μου, σώζεις τὴν τιμὴν τῆς οἰκίας μας.

Τὴν ἐσπέραν ἀντι τριάκοντα προσκεκλημένους μόλις προσῆλθον περὶ τοὺς δώδεκα μέχρι δεκαπέντε. Ἀληθῆς λιποταξία! Ἀπαντες δὲ οἱ προσκεκλημένοι, πλὴν τοῦ κυρίου δὲ Μερὰκ, ὅστις ἠγνόει τὴν κατάστασιν καὶ προσεπάθει νὰ σώσῃ αὐτὴν, εἶχον ἀδέξιον καὶ βεβιασμένον τὸ ὕψος. Ἡ κυρία Σουσα οὐχ ἤττον προσεφέρετο εἰς πάντας μετ' ἐξαιρετικῆς χάριτος, καίτοι ἡ καρδία τῆς ἤμασεν.

Ἡ Αἰμιλία ἦτο ὀλίγον ὠχρά, ἀλλ' οὐδέποτε ἐφάνη τόσον εὐθυμος καὶ φιλόγελως. Ἐκαστος ἦτο σύννου ἀναλογιζόμενος τὸ συμβᾶν τοῦ κυρίου Δαλισιέ, ἐν τούτοις οὐδὲ λέξις περὶ αὐτοῦ ἠκούσθη, ὅτε ὁ Ἐμερῦ εἰσῆλθε κρατῶν χάρτην διπλωμένον, ὃν ἐνεχείρισε πρὸς τὸν πατέρα του.

— Τί εἶνε αὐτό; ἠρώτησεν οὗτος.

— Ἐνα μικρὸ γραμματάκι τοῦ ἀνακριτοῦ, ὃ ὁποῖος σέ προσκαλεῖ νὰ παρουσιασθῆς αὐριον ἐνώπιόν του διὰ τὴν ὑπόθεσιν Δαλισιέ. Ἐχω καὶ ἐγὼ ἐν καὶ θὰ ὑπάγωμεν ὁμοῦ, ἂν θέλῃς.

Ταῦτα ἐλέχθησαν ὑψηλοφώνως, ὥστε ἠκούσθησαν παρὰ πάντων. Παγετώδης σιγὴ ἐπηκολούθησεν, ἡ δὲ κυρία Σουσα κατέστη πελιδνή. Ὁ κύριος δὲ Μερὰκ ὅμως ἔσπευσε νὰ ἐκπανορθώσῃ τὴν ἀδεξιότητά τοῦ Ἐμερῦ.

— "Α! ναί, κύριοι, εἶπεν, ὁ δυστυχῆς Δαλισιέ... τί δυστύχημα! διότι, χάρις τῷ Θεῷ, δὲν εἶνε κακούργημα, ὅπως κατ' ἀρχὰς τὸ ὑπέθεσαν... Καὶ ἐγὼ ἔλαβον τοιαύτην κλησίν... Λοιπὸν ἔσπευσα νὰ ζητήσω πληροφορίας, ἔμαθα δὲ ὅτι ἡ δι-

καισύνη δὲν ζητεῖ παρ' ἡμῶν μαρτυρίας ἐνζυτίον κατηγορουμένου, ἀλλὰ πληροφορίας περὶ τῆς διανοητικῆς καταστάσεως ἐνὸς δυστυχῆτος προσβληθέντος αἴφνης ὑπὸ παραφροσύνης.

Διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἡ φρικώδης ἐντύπωσις ἐξέλιπε, νέα δὲ ὁδὸς πρὸς τὴν συμπάθειαν ἠνεώχθη καὶ πρὸς ταύτην ἅπαντες ὤρμησαν, εὐγνωμονοῦντες τῷ κυρίῳ δὲ Μερὰκ.

Εἶχον πράγματι παρατηρήσει ὅτι ἀπὸ τίνος χρόνου ὁ Λαυρεντίος Δαλισιέ εἶχεν ὕψος ἀλλόφρονος.

— Τόσφ μικρὰν συνείδησιν τῶν πράξεών του εἶχε κατὰ τὴν ὀλεθρίαν ἐκείνην νύκτα, προσέθηκεν ὁ κύριος δὲ Μερὰκ, ὥστε ὅταν ἐπέστρεψα εἰς τὴν οἰκίαν μου, τὴν μίαν ἡ τὰς δύο μετὰ τὸ μεσονύκτιον, δηλαδὴ μετὰ τὸ δυστύχημα, τὸν παρετήρησα περιπατοῦντα ἤσυχον ἐπὶ τῆς ἐρήμου λεωφόρου... τοῦλάχιστον νομίζω ὅτι τὸν ἀνεγνώρισα.

Ὁ Ἐμερῦ δὲν ἠρέσθη εἰς τὰς εὐνοϊκὰς ἐκείνας ἐξηγήσεις. Ὑπεστήριξεν ὅτι ὁ Λαυρεντίος δὲν ἦτο πράφρων: ἀλλὰ τούναντίον χαρακτῆρ ἐνεργητικὸς καὶ εἰς ἄκρον ἰσχυρός. Μετὰ δυσκολίας τὸν ἔπεισαν νὰ σιωπήσῃ, καὶ τέλος ἠναγκάσθη ν' ἀποσυρθῆ εἰς γωνίαν τινὰ λίαν δυσηρεστημένης.

Ἡ ἐσπερίς ὀλίγον κατ' ὀλίγον διελύθη. Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν οἱ τελευταῖοι προσκεκλημένοι ἐξήρχοντο, ὁ Ἐμερῦ πλησιάζσας τὴν μητέρα του τῇ εἶπε:

— Ματαίως κοπιᾷζεις. Ἡ οἰκία σου κατεστράφη καὶ δὲν εἶνε πλέον παρὰ ὁ ἀντιθάλαμος τοῦ ἀνακριτοῦ.

Ἡ κυρία Σουσα κατελήθη ὑπὸ νευρικῆς προσβολῆς καὶ τέλος ἐλιποθύμησε.

Καθ' ὃν χρόνον τὰ διάφορα γεγονότα ταῦτα συνέβαινον ἐν τῇ οἰκογενείᾳ Σουσα, ἡ ἀνακρίσις ἐξηκολούθει κατὰ τοῦ Λαυρεντίου.

Συμφώνως πρὸς τὰς διαταγὰς τοῦ κυρίου Θουριέ, ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητῆς Μούλ, εἶχεν ἐπανελθεῖ εἰς τὴν ὁδὸν Γραμὸν καὶ τοποθετηθῆ ἐν τῷ δωματίῳ τοῦ θυρωροῦ, διατεθειμένος νὰ μὴν ἀναχωρήσῃ πρὸ τῆς ἐλευσεως τοῦ ἀνακριτοῦ καὶ τοῦ ὑπαστυνομοῦ.

Ἐπεθύμει πολὺ ὅπως οὐδὲν ἐκ τοῦ δωματίου τοῦ Λαυρεντίου μετακινήθῃ.

— Γνωρίζεις, εἶπε πρὸς τὸν θυρωρὸν, ὅτι ἡ ἀπουσία αὐτῆ τοῦ κυρίου Δαλισιέ εἶνε ὑποπτος;

— Χμ! οἱ νέοι... τρέχουν πάντα, ἀλλὰ ἐπιστρέφουν...

— Δὲν πειράζει; θὰ κάμωμεν ὅμως καλὰ νὰ στείλωμεν τὸν ὑπηρέτην πρὸς ἀναζήτησίν του.

— Τὸν Φραγκίσκον; ἀλλὰ δὲν εἶνε ἐδῶ, βγήκε ἐξω, εἶπεν ὁ θυρωρός.

— "Α!... ἀφίνει καὶ αὐτὸς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου του;

— Καὶ βέβαια... τί παράξενο;

— Αὐτὸ εἶνε ἀληθές, εἶπεν ὁ Μούλ.

Τὸ σπουδαιότερον ἦν νὰ γείνη γνωστὸν κατὰ ποίαν ὄραν ὁ Λαυρεντίος εἶχεν ἐπανέλθει τὴν νύκτα τῆς 9 πρὸς τὴν 10.

— Συλλογίζομαι, εἶπεν ὁ Μούλ, καὶ βλέπω ὅτι ἔχεις δίκαιον νὰ μὴν λυπηῖσαι. Συμβαίνει συχνὰ εἰς τὸν κύριον Δαλισιῆ νὰ μένη τὴν νύκτα ἔξω; Καὶ μάλιστα προχθές;

— Προχθές; μὲ συγχωρεῖτε.

— Ἄ, ἐνόμιζα ὅτι δὲν ἐπέστρεψε τὴν νύκτα.

— Μάλιστα, ἐπέστρεψε, εἶμαι βέβαιος.

— Ἐν τούτοις εἰς ὑπέρτης τοῦ κυρίου δὲ Βουρζὺ μοὶ εἶπεν ὅτι ὁ κύριός του καὶ ὁ κύριος Δαλισιῆ ἐπέρασαν τὴν παρελθούσαν νύκτα εἰς τὴν οἰκίαν ἐνὸς χαρτοπαίκτη.

— Ὁ ὑπέρτης αὐτὸς ἀπατάται. Δὲν πρέπει νὰ ρίπτῃ κἀνεὶς εἰς τὴν ράχην τοῦ ἄλλου περισσότερο ἀπὸ ὅ,τι πρέπει.

— Τὸ βέβαιον ὅπως ἴσως εἶνε ὅτι ὁ κύριος δὲ Βουρζὺ δὲν εἶχεν ἀκόμη ἐπιστρέψει εἰς τὰς τρεῖς τὸ πρωί.

— Ἄϊ, καὶ τί μ' αὐτό; ὁ κύριος Δαλισιῆ εἶχεν ἐπιστρέψει ἐνωρίτερα. Τὸ ἐνθυμοῦμαι καλὰ. Ὁ Φραγκίσκος, ὁ ὁποῖος ἐβαρύνετο μοναχός, κατέβη κάτω καὶ μοὺ ἔκαμε συντροφιά. Ἐπαίξαμε δόμινο καὶ τοῦ εἶπα:—Ἐρεῖς πῶς εἶνε ἀργά; δὲν πρέπει νὰ περιμένης ἀπόψε τὸν κύριον Δαλισιῆ.—Τί ὥρα εἶνε;—Δύο παρὰ πέντε, μοὺ ἀπεκρίθη, ἀφοῦ ἐκύτταξε τὸ ὥρολόγι· ἐκείνην τὴν στιγμήν ὁ κύριος Δαλισιῆ ἐκτύπησε τὴν πόρτα.

— Ἄ! πιθανόν, εἶπεν ὁ Μούλ. Ἄλλως τε αὐτὸ δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει.

Ἡ δὴ λῶσις αὕτη ἦν ὠρισμένη καὶ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἀκριβής. Μετὰ τοῦτο ὠμίλησαν περὶ ἄλλων πραγμάτων καὶ ἰδίως περὶ τῶν προσώπων, ἅτινα ὁ κύριος Δαλισιῆ ἐδέχετο. Ἄπαντες ἦσαν φίλοι καὶ νέοι κάλλιστοι, οἵτινες ἤρχοντο ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν καὶ τὸν ἔβλεπον καὶ μεθ' ὧν συχνότατα ἐζήρχετο.

— Περὶ τῶν ἐρωμένων του ὅμως δὲν ὀμιλοῦσιν, εἶπεν ὁ Μούλ γελῶν.

— Σὰς εἶπα ὅτι δὲν εἶδα ποτὲ παρὰ μία μονάχη, τὴν Πουλχερία, καὶ ὁ Θεὸς ἔξυρει πῶς τὴν δέχεται· εἶνε κάμποσος καιρός. Ἡ δυστυχισμένη! λίγη ὥρα εἶνε ποῦ ἦλθε.

— Ἄ! ἦλθε;

— Ναί, δὲν εἶνε μιὰ ὥρα.

— Θὰ δυσηρεστήθῃ πολὺ διότι δὲν τὸν εὔρε.

— Ὅχι. Πιθανόν νὰ τὸ ἐπερίμενε, διότι εἶχε γραμμένα δύο λόγια, τὰ ὁποῖα ἄρρησε...

— Ἄ! ναί... ἐπιπλήξεις, παρακλήσεις, στοιχηματίζω. Αὐτὰ ὅμως δὲν θὰ μαλάξουν τὴν καρδίαν τοῦ φίλου της.

Ὁ Μούλ ἐχάρη ἐνδομύχως διὰ τὴν ἀνακάλυψιν ταύτην. Ἐνεθυμήθη τὴν παράδοξον συμπεριφορὰν τῆς Πουλχερίας ἐν τῷ δωματίῳ τῆς Μαριέττας, τὴν συγκίνησιν καὶ τὴν λαθραίαν ἀναχώρησίν της, καὶ εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὅτι «τὰ δύο λόγια» περὶ τῶν ὁποίων ὠμίλει ὁ θυρωρὸς περιεῖχον ἴσως μεγάλην ἀνακάλυψιν. Ἄνυπομόνει νὰ τὰ ἀναγνώσῃ.

Ἐξ ακολουθῶν ὄλως ἀδιάφορον μετὰ τοῦ θυρωροῦ συνομιλίαν, ἐσκέπετο πάν-

τοτε:— Ἄν τὸ ἔγκλημα εἶχε διαπραχθῆ ὄχι πρὸ τοῦ μεσονυκτίου, ἀλλὰ μετὰ, καὶ ἂν ὁ Λαυρέντιος, ὡς ἰσχυρίζετο, εἶχε μείνει μέχρι τῆς μῆρας μετὰ τὸ μεσονυκτίον εἰς τὸ καφνεῖον τῆς ὁδοῦ Κωμαρτέν, εἶχεν ἐλάχιστον καιρὸν, μόλις μῆρας ὥρας, ὅπως ἐπανεῖλθε εἰς τὴν ὁδὸν Καρδινέ, διαπράξῃ τὸ κακούργημα καὶ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν οἰκίαν του, εἰς τὴν ὁδὸν Γραμόν, κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ θυρωροῦ ὑποδειχθεῖσαν ὥραν. Ἐν τούτοις ἦτο δυνατὸν, ἂν μάλιστα ὁ Λαυρέντιος εἶχε λάβει ἄμαξαν.

Ὁ Μούλ μετὰ πολλῆς ἐπιτηδειότητος ἔστρεψε τὴν συνομιλίαν. Ἄλλ' ὁ θυρωρὸς θετικώτατα ἀπεκρίθη, ὅτι οὐδένα κρότον ἀμάξης ἤκουσε καὶ ὅτι ἐνόμιζεν ὅτι ὁ Λαυρέντιος εἶχεν ἐπανεῖλθε πεζός.

«Πιθανόν, ἐσκέφθη ὁ Μούλ, ν' ἀφῆκε τὴν ἄμαξαν μακρύτερον. Εἶνε πονηρότατος. Ἀνάκρισις τῶν ἀμαξηλατῶν θὰ μᾶς διαφωτίσῃ.»

Ὁ Φραγκίσκος ἐπανῆλθε τέλος. Εἶχε παράδοξον καὶ ἀφηρημένον ὀλίγον τὸ ὕφος.

— Τί ἔχεις λοιπόν, Φραγκίσκο; ἠρώτησεν ὁ θυρωρὸς.

— Ἄ! νὰ μία βρωμοδουλειά, εἶπε.

— Τί τρέχει;

— Φαντάσου ὅτι εἶχα ἅπει εἰς Βατινιόλ. Ἐλεγα μοναχός, ὅτι ὁ κύριος θὰ εἶχε κερδίσει καθὼς πάντα, καὶ θὰ ἐπῆγε εἰς τῆς μητέρας του νὰ ζητήσῃ χρήματα, καὶ ὅτι δὲν ἦταν καθόλου παράξενο νὰ τὸν ἀπαντήσω. Εἰς τὴν γωνιά τῆς ὁδοῦ Καρδινέ βλέπω κάμποσους ἀνθρώπους ποῦ ἔμιλουσαν μὲ ζωνρότητα· πλησιάζω ἄν περιεργός καὶ ἀκούω... καὶ τί μαθαίνω;... Εἶχαν δολοφονήσει τὴν κυρία Δαλισιῆ.

Ὁ Μούλ παρενέβη τότε.

— Ναί, εἶπεν, αὐτὸ εἶνε ἀληθές. Καὶ ἔρχομαι ἐδῶ διὰ νὰ ἀναγγεῖλω εἰς τὸν υἱὸν της τὴν φρικώδη αὐτὴν εἰδησιν. Δὲν εἶπον τίποτε εἰς σὰς, διότι ἐφοβούμην μήπως τοῦ τὸ εἰπῆτε ἀποτόμως· χρειάζονται διὰ τοῦτο προφυλάξεις.

— Ἄ! μάλιστα, προφυλάξεις, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος· δὲν ξεύρετε ποιὸν κατηγοροῦν γιὰ τὸ ἔγκλημα; τὸν κύριον Δαλισιῆ.

— Τὸν υἱὸν της! ἀνέκραξαν μετ' ἀγανακτικῆς ὅ τε θυρωρὸς καὶ ὁ Μούλ.

— Θεέ μου! ναί, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος, καὶ συνελήφθη ὥστε, εἶπεν ἀποτεινόμενος εἰς τὸν Μούλ, καλὰ θὰ κάμετε νὰ μὴν τὸν περιμένετε περισσότερο.

— Νά, εἶπεν ὁ θυρωρὸς, ἕνα πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον δὲν θὰ ἐπίστευα ποτὲ μοῦ. Μὰ ὄχι! χωρὶς ἄλλο ἔχουν λάθος. Ὁ κύριος Δαλισιῆ εἶνε ὅ,τι καὶ ἂν ἦ κανεὶς, παραλυμένος, ἄσωτος, χαρτοπαίκτης, ἀλλὰ δὲν εἶνε δολοφόνος! βάζω τὸ κεφάλι μου στοιχημα.

— Καὶ ἐγώ, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος.

Ὁ Μούλ εἶχε τὴν αὐτὴν γνώμην.

— Δὲν γνωρίζω τὸν κύριον Δαλισιῆ εἶπεν, ἀλλὰ ποτὲ δὲν θὰ μὲ πείσουν, ἐκτὸς ἂν παρουσιάσουν ἀποδείξεις καθαρὰς, ὅτι

υἱὸς δολοφονεῖ τὴν μητέρα του· πιθανώτατα ἢ δικαιοσύνη νὰ ἀπατάται.

— Διάβολο! εἶπεν ὁ ὑπέρτης.

— Περιμένετε λοιπόν, ἀνέκραξεν ὁ Μούλ, ὡς εἰ καταληφθεὶς ὑπὸ αἰφνιδίας ἐμπνεύσεως, ὄχι μόνον εἶνε πιθανόν ὅτι ἢ δικαιοσύνη ἀπατάται, ἀλλὰ εἶνε καὶ βέβαιον. Καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ὁ κύριος Δαλισιῆ θὰ ἦτο ἰκανὸς νὰ διαπράξῃ παρόμοιον κακούργημα, θὰ τῷ ἦτο φυσικῶς ἀδύνατον.

— Πῶς! ἀνέκραξαν συγχρόνως ὁ θυρωρὸς καὶ ὁ Φραγκίσκος.

— Ἰδοῦ. Πότε συνέβη ἡ δολοφονία; ἠρώτησε τὸν Φραγκίσκον.

— Τὴν προχθεσινὴν νύκτα.

— Ποῖαν ὥραν.

— Δὲν ἔξέρω.

— Λοιπόν, εἶπεν ὁ Μούλ φαίνεται ὅτι συνέβη κατὰ τὰς τρεῖς ἢ τέσσαρες τὸ πρωί. Σὺ δέ, εἶπεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν θυρωρὸν, δὲν μοὶ εἶπες ὅτι ὁ κύριος Δαλισιῆ εἶχεν ἐπιστρέψει εἰς τὰς τρεῖς παρὰ πέντε;

— Ὅχι, σὰς εἶπα εἰς τὰς δύο παρὰ πέντε.

— Ἄ! ἐνόμιζα ὅτι μοὶ εἶπατε...

— Διόλου! Εἰς τὰς δύο. Ἐνθυμοῦμαι καλὰ.

— Καὶ ἐγώ! εἶπεν ὁ Φραγκίσκος. Ἡμῶν ἐδῶ καὶ ἐκύτταξα τὸ ὥρολόγι.

— Τότε ἀκόμη καλλίτερα, εἶπεν ὁ Μούλ· ἰδοῦ μία ἀπουσία ἐντελῶς ἐξακριβωθεῖσα. Εἰπέτε αὐτὰ εἰς τὸν κύριον ἀνακριτὴν ὅταν θὰ σὰς ἐξετάσῃ, καὶ ὁ κύριος Δαλισιῆ θὰ ἀποφυλακισθῇ ἀμέσως.

Ἀναμφιβόλως οὐδεμία ἀμφιβολία ἔχωρεῖ περὶ τῶν δύο ἐκείνων ἀνθρώπων. Ἦσαν βέβαιοι περὶ ὧν εἶπον, ἢ δὲ εἰλικρινεῖά των ἦν καταφανής.

Ὁ Φραγκίσκος ἠθέλησε νὰ ἀναβῆ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Λαυρεντίου, ἀλλ' ὁ Μούλ τὸν ἤμπόδισε.

— Μὴ ἀναβῆς, τῷ εἶπε.

— Διὰ τί;

— Ἦμπορεῖ νὰ πιστεύσουν ὅτι ἀνέβης διὰ νὰ ἐξαφανίσῃς πράγματα, τὰ ὁποῖα ἐνοχοποιοῦν.

— Ἄ! μπᾶ!

— Εἶμαι βέβαιος. Θὰ χειροτερεύσῃ τὴν θέσιν τοῦ κυρίου Δαλισιῆ καὶ ἴσως βλάψῃς καὶ τὸν ἑαυτὸν σου. Πάντοτε εἶνε ἐπικίνδυνον νὰ χάνεται κἀνεὶς μετὰ τῆς δικαιοσύνης καὶ ἐνὸς κατηγορουμένου. Ἄκουσέ με, μείνε ἐδῶ.

— Ἐχεις δίκην, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος καθήμενος εἰς γωνίαν τινὰ τοῦ δωματίου.

Κ'

Μετ' ὀλίγον ὁ ἀνακριτὴς καὶ ὁ γραμματεὺς ἀφίκοντο.

Ὁ Μούλ ἔσπευσεν εἰς συνάντησιν αὐτῶν καὶ ἤρξατο ὀμιλῶν τῷ ἀνακριτῇ χαμηλοφώνως περὶ ὧν ἤκουσε καὶ εἶδεν. Ὁ Φραγκίσκος τὸν παρετήρει ἐκπληκτός.

— Μπᾶ! εἶνε ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος! εἶπε χαμηλοφώνως τῷ θυρωρῷ.

— Καὶ τί μὲ τοῦτο; τί μᾶς μέλλει; δὲν ἔχομεν τίποτε νὰ φοβηθῶμεν.

Ὁ ἀνακριτὴς ἐξήτασεν αὐτούς, ἐπανελάθον δὲ ἀκριβῶς τὰς καταθέσεις, ὡς εἶχον κάμει εἰς τὸν Μούλ.

Εἶτα ὁ κύριος Θουριεῖ ἐζήτησε παρὰ τοῦ θυρωροῦ τὰ διὰ τὸν Λαυρέντιον ἀφειθέντα ἔγγραφα.

Ἦσαν δύο, ἡ διαμαρτύρησις τοῦ Σαμουὴλ Ριχάρ καὶ ἡ ἐπιστολὴ τῆς Πουλχερίας.

Ὁ Μούλ ἀνυπομόνει ὅπως ἀναγνώσῃ τὸ περιεχόμενον.

Ὁ ἀνακριτὴς, ἀφοῦ τὸ ἀνέγνωσε, τὸ ἀνεκοίνωσεν εἰς αὐτόν, οὗτος δὲ ἀνέγνωσε τὰς ἐξῆς ἀνυπογραφούς γραμμάς:

«Πρέπει ἀφεύκτως νὰ σοὶ ὁμιλήσω. Μείνον μόνος εἰς τὸ δωμάτιον σου ἀπόψε ἀπὸ τὰς 5 - 6».

Ὁ Μούλ καὶ ὁ ἀνακριτὴς ἀντήλλαξαν ταχὺ βλέμμα.

Κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν δευτέρα ἀμαξα ἔστη πρὸ τῆς θύρας, φέρουσα τὸν Λαυρέντιον καὶ τὸν ὑπαστυνόμον.

Ὁ τελευταῖος εἰσῆλθε μόνος καὶ εὖρε παρομοίως παράδοξον τὴν ἐπιστολὴν τῆς Πουλχερίας. Διατί ἡ συνέντευξις αὕτη; ποία ἀνάγκη νὰ ἴδῃ τὸν Λαυρέντιον καὶ τῷ ὁμιλήσῃ; τί κατεπεῖγον εἶχε νὰ τῷ εἴπῃ; Ἦτο συνένοχός του;

— Τὸ πιθανότερον εἶνε, εἶπεν ὁ Μούλ, ὅτι ἀνεκάλυψε τὸ μυστικὸν τοῦ ἐγκλήματος, καταφανῆ τινα ἀποδείξειν, τὴν ὁποίαν δύναται αὐτοβούλως νὰ προσαγάγῃ ἢ ἀποκρύψῃ. Τὴν ἀποδείξειν ταύτην φέρει εἰς τὸν ἐραστήν της ἢ διὰ νὰ κάμῃ τὴν θυσίαν αὐτὴν ἢ διὰ νὰ τὸν ἐπαναφέρῃ εἰς ἑαυτὴν διὰ τῆς ἀπειλῆς.

Συνεπέραναν ὅτι ἡ Πουλχερία ἔπρεπε πάραυτα νὰ ἐξετασθῇ.

— Οὐδὲν εὐκολότερον, εἶπεν ὁ ὑπαστυνόμος. Δὲν ἔχομεν παρὰ νὰ τὴν περιμεινώμεν ἐδῶ. Εἶνε σχεδὸν πέντε καὶ θὰ ἔλθῃ.

— Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπεν ὁ Μούλ, δὲν θὰ ἔλθῃ.

— Διατί;

— Διότι ὅτε ἔγραψε τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν δὲν ἐγνώριζεν τὰς ὑπονοίας, αἵτινες ἐπεθάρυνον τὸν Λαυρέντιον.

— Καὶ τώρα τὰς γνωρίζει;

— Γνωρίζει ἀκόμη καὶ τὴν σύλληψίν του, ἐξ ἀνάγκης διότι κατοικεῖ εἰς τὴν ὁδὸν Καρδινέ.

— Αὐτὸ εἶνε ἀληθές. Πρέπει νὰ ὑπάγωμεν ἀμέσως.

— Δὲν ἀρκεῖ ἀπλῆ ἀνάκρισις.

— Νομίζετε, ἠρώτησεν ὁ ἀνακριτὴς, ὅτι διὰ τῆς κατ' οἶκον ἐρεύνης θὰ ἀνακαλύψωμέν τι;

— Εἶμαι βέβαιος, εἶπεν ὁ Μούλ.

Ἐνεθυμήθη τὴν παράδοξον διαγωγὴν τῆς Πουλχερίας ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς ὁδοῦ Καρδινέ, τὴν ἀφίξιν τοῦ Λαυρεντίου, τὴν βαθεῖαν ἐκείνην συμπάθειαν, εἶτα τὴν ἐν τῷ κήπῳ αἰφνιδίαν ἐκείνην συγκίνησιν καὶ τὴν ἀνεξήγητον λιποθυμίαν παρὰ τὴν κλίνην τῆς Μαριέττας τὸ κατὰ τὴν εἰσοδὸν τοῦ Λαυρεντίου κίνημα ἐκεῖνο, ὅπερ ἐδήλου τὴν φρίκην, ἣν ἠσθάνετο, καὶ τέλος τὴν ἐσπευσμένην φυγὴν. Καὶ ἐπέμει-

νεν ἐπὶ τῆς ἀνάγκης νὰ ἐξετασθῇ ἡ Πουλχερία.

Μετὰ μίαν στιγμήν ἐξήρχετο πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον μετὰ τοῦ ὑπαστυνόμου καὶ διηυθύνετο πρὸς τὴν ὁδὸν Καρδινέ.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησίν των, ὁ κύριος Θουριεῖ, μείνας μόνος μετὰ τοῦ γραμματέως, διέταξε ν' ἀνοιξῶσι τὴν οἰκίαν τοῦ Λαυρεντίου, ἐνῷ οὗτος ἔμενον ἐν τῇ ἀμάξῃ, ἐπιτηρούμενος ὑπὸ δύο κλητῶρων.

Ἡ οἰκία αὕτη ἦν εἰς τὸ τρίτον πάτωμα, πρὸς τὴν αὐλήν. Ἀπετελεῖτο ἐκ τεσσάρων μικρῶν δωματίων καὶ ἐνὸς ἀντιθαλάμου. Ἡ μετρία διασκευὴ ἀπεδείκνυε τὴν ἀδιαφορίαν τοῦ ἰδιοκτῆτου καὶ τὴν πρὸς τὸν ἐξωτερικὸν βίον τάσιν. Ἡ ἀταξία, ἣτις ἀπανταχοῦ ἐπεκράτει ὡφείλετο κυρίως εἰς τὴν ἀβελτηρίαν τοῦ κυρίου καὶ τὴν ὀκνηρίαν τοῦ ὑπηρετοῦ, ὅστις ἄλλως τε ἐβεβαίωσεν, ὅτι ἀπὸ τῆς προτραϊκίας οὐδεὶς εἶχεν εἰσελθεῖ ἐν αὐτῇ.

Ἀφοῦ ὁ κύριος Θουριεῖ ἔρριψε ταχὺ βλέμμα ἐπὶ τῶν δωματίων, ἠρώτησε τὸν Φραγκῆσκον ποῦ ἦσαν τὰ ἐνδύματα, ἅτινα ὁ Λαυρέντιος ἐφόρει τὴν νύκτα τῆς ἐννάτης.

— Ἴδού τα, εἶπεν ὁ Φραγκῆσκος δεικνύων εἰς τὸν θάλαμον τοῦ ὑπνου ἐνδύματα ἔρριμένα τυχαίως ἐπὶ τινος ἔδρας.

Ἦτο ἀδύνατον νὰ διέπραξεν ὁ Λαυρέντιος τὴν διπλῆν δολοφονίαν χωρὶς τὰ ἐνδύματά του νὰ διατηρήσωσιν ἔχνη. Ὁ κύριος Θουριεῖ ἐπλησίασεν ὑπῆρχον ἐπὶ τινος ἔδρας ἐν πανταλόνιον καὶ ἐσωκάρδιον ἐκ τοῦ αὐτοῦ ὑφάσματος ἀνοικτοῦ χρώματος, καὶ ἐπανωφόριον ἐκ μέλανος ὑφάσματος. Ἐλαβε τὰ ἐνδύματα ταῦτα τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο, ἅτινα παρετήρησε μετὰ τῆς μεγαλειτέρας ποσοχῆς καὶ ἐπανειλημμένως... Οὐδὲν! οὐδεμία κηλὶς αἵματος... Πῶς ἐξηγεῖτο τοῦτο; Εἶχον ἔσως πλύνει αὐτά, τοῦθ' ὅπερ πραγματογνωμοσύνη θ' ἀπεκάλυπτε.

— Δὲν ἠγγίσας τὰ φορέματα αὐτά; ἠρώτησεν ὁ ἀνακριτὴς τὸν Φραγκῆσκον.

— Ὅχι, κύριε, ἔπρεπε νὰ τὰ τινάξω καὶ νὰ τὰ φυλάξω, ἀλλὰ δὲν τὸ ἐσυλλογίσθηκα καθόλου.

— Ἀπὸ πότε εὐρίσκονται εἰς αὐτὴν τὴν θέσιν;

— Ἀπὸ χθὲς τὸ βράδυ εἰς τὰς τέσσαρας. Ὁ κύριος τὰ ἄφησε αὐτοῦ ὅταν ἐνδύθη.

— Πῶς! τὰ ἐφόρεσε χθὲς τὸ πρωτὶ;

— Ναί, εἶχεν ἐξέλθει μὲ αὐτά.

— Καὶ εἶσαι βέβαιος ὅτι δὲν εἶχεν ἄλλα ὅταν ἐπανῆλθεν εἰς τὰς δύο τὸ πρωτὶ τὴν νύκτα τῆς ἐνάτης πρὸς τὴν δεκάτην;

— Εἶμαι πολὺ βέβαιος. Σὰς τὸ εἶπα.

Ὁ κύριος Θουριεῖ συνωφρυσθη. Ἄν ὁ ὑπηρετὴς ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν, ἡ ὑπόθεσις ὅτι τὰ φορέματα ἐπλύθησαν ἦν ἀπαράδεκτος. Τί νὰ ὑποθέσῃ τις τότε; Ὁ Λαυρέντιος εἶχε φροντίσει δι' ἄλλα ἐνδύματα, ὅπως ἐπανέλθῃ εἰς τὴν ὁδὸν Καρδινέ; Ἄλλὰ ποῦ καὶ πῶς;

— Τὴν ἰδίαν νύκτα, προχθὲς δηλαδή, ἠρώτησεν ὁ κύριος Θουριεῖ, ἐνθυμεῖσαι ἂν

ὁ κύριός σου ἐπανῆλθε διὰ μίαν στιγμήν, ὕστερον ἂν ἐξῆλθεν ἀπὸ τὰς ἑνδεκά μεχρι τῆς μίας μετὰ τὸ μεσονύκτιον παραδείγματος χάριν;

— Ὅχι, κύριε, ἦμουν εἰς τοῦ θυρωροῦ καὶ θὰ τὸν ἔβλεπα.

— Παράδοξον! ἐσκέφθη ὁ κύριος Θουριεῖ. Τέλος τὰ πάντα θὰ σαφηνισθοῦν.

Ἦδη ποία ὑποδήματα ἐφόρει ὁ Λαυρέντιος τὴν νύκτα τοῦ κακουργήματος; Πέντε ἢ ἕξ ζεύγη τοιούτων, ἅπαντα σχεδὸν ὅμοια εὐρέθησαν εἰς τὸ καλλωπιστήριον καὶ τὰ ὅποια ὑπέδειξαν τῷ ὑπηρετῇ. Οὗτος τὰ ἐξήτασε ἐσκέφθη ἐδίστασε καὶ ἐπὶ τέλους εἶπεν ὅτι δὲν ἐνθυμεῖτο.

— Εἶνε δυνατόν, ἠρώτησεν ὁ ἀνακριτὴς, νὰ ἐφόρεσεν ὁ κύριός σου χθὲς τὸ ἐσπέρας, ὅτε ἀνεχώρησε διὰ τὸ Ἄβλόν, τὰ ὑποδήματα, τὰ ὅποια ἐφόρει προχθὲς τὴν νύκτα;

— Ναί, εἶνε πιθανόν, διότι τὰ εἶχε καθαρῶς τὸ πρωτὶ, ἀλλὰ δὲν ἔμπορῶ νὰ τὸ βεβαιώσω.

Ὁ κύριος Θουριεῖ ἤρχισε τὰς ἐρεύνας, αἵτινες οὐδεμίαν κατὰ πρῶτον σπουδαίαν ἀνακάλυψιν ἐπήνεγκον. Ἀνεῦρε μόνον ἐπὶ τῆς ἐστίας τῆς μικρᾶς αἰθούσης, παρὰ τὴν πρόσκλησιν τοῦ κυρίου δὲ Βουρζύ, ἐπιστολὴν τῆς Πουλχερίας.

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἦν πλήρης ἐπιπλήξεων καὶ κατέληγεν εἰς ἰκεσίας.

Ὁ ἀνακριτὴς παρετήρησε τὴν ἐξῆς φράσιν:

«Λέγεις ὅτι ἡ μήτηρ σου γνωρίζει τὰς σχέσεις μας καὶ σὲ ἀναγκάζει νὰ τὰς διακόψῃς. Ἐὰν εἶνε ἀληθὲς θὰ τὴν μισήσω εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμόν! Ἄλλ' ὄχι ἡ μήτηρ σου δὲν γνωρίζει τίποτε. Ἀρκετὰς ἄλλας ἀφορμὰς θλίψεως τῇ παρέχεις καὶ δὲν ἔχεις ἀνάγκην αὐτῆς ἵνα ἀπομακρυνθῆς ἀπὸ ἐμέ.»

Καὶ ἄλλαι ἐπιστολαί, σημειώσεις καὶ ἔγγραφα κατεσχέθησαν ἐπίσης. Ἐντὸς μικροῦ γραφείου ὑπῆρχον μεταξύ αὐτῶν πλείστα ἐνστάσεις δανειστῶν, βραχεῖαι καὶ ἀπειλητικαί. Τέλος, ἐντὸς συρταρίου σκευοθήκης ὁ κύριος Θουριεῖ εὖρε κομβίον περιχειρίδος ἀκριβῶς ὅμοιον ἐκείνῳ, ὅπερ εὔρεν εἰς τὸν κῆπον τὰ δύο ἐσηματίζον τὸ ζεύγος.

— Καὶ τὸ κομβίον αὐτό, ἠρώτησεν ὁ ἀνακριτὴς τὸν ὑπηρετῆν, εἶνε τοῦ κυρίου σου;

— Ναί, κύριε.

— Ποῦ εἶνε τὸ ἄλλο;

— Δὲν ἤξεύρω, ἐχάθη ἴσως.

— Ἄ, ἐχάθη, τὸ γνωρίζεις;

— Ὁ κύριός μου τὸ παρετήρησε καὶ μοῦ ἔκαμε αὐτὴν τὴν παρατήρησιν.

— Πότε, χθὲς;

— Ὅχι, κύριε, εἶνε τώρα πέντε ἢ ἕξ ἡμέραι.

— Πῶς; πέντε ἢ ἕξ ἡμέραι; ... εἶνε ἀδύνατον.

— Μάλιστα, κύριε.

— Σοῦ ἐπαναλαμβάνω ὅτι εἶνε ἀδύνατον. Προχθὲς τὸ κομβίον αὐτὸ δὲν ἦτο χαμένος καὶ ὁ κύριός σου τὸ ἐφόρει.

— Πῶς συμβαίνει αὐτό; Φαίνεται λοιπὸν ὅτι τὸ ἔνθε καὶ δὲν μοῦ τὸ εἶπε.

Ὁ κύριος Θουριὲ ἐταράχθη καὶ ἐσκέφθη ἐπὶ στιγμὴν. Ἐρριψεν εἶτα ἐπὶ τοῦ Φραγκίσκου αὐστηρὸν βλέμμα.

— Ἄκουσον τῷ εἶπεν ἡ μαρτυρία σου ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου αὐτοῦ εἶνε σπουδαία, προσπάθησε νὰ ἐνθυμηθῆς καὶ εἶπε τὴν ἀλήθειαν ἂν εἶπης ψεύματα θὰ τιμωρηθῆς αὐστηρῶς.

Ὁ ὑπρέτης ὀλίγον θορυβηθεὶς ὑπὸ τῆς ἀπειλῆς ταύτης ἐπέμεινεν εἰς τὴν δῆλωσίν του.

«Βεβαίως ὁ Λαυρέντιος δὲν εἶχε παρατηρήσει τὴν προτεραίαν τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ κομβίου, ἀνεκάλυψε δὲ ταύτην πρὸ πέντε ἢ ἑξ ἡμερῶν, περὶ τὰ τέλη τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος. Πρῶταν τινὰ ἐκδυόμενος ἔκαμε τὴν παράτηρησιν ταύτην εἰς τὸν ὑπρέτην, ὅστις ἐκπλαγεὶς ἠγόρευε τὴν ἀποκριθῆ. Ἀνεζήτησεν εἰς τὰ συρτάρια, ἐπὶ τῶν ἐπίπλων, κατὰ γῆς καὶ οὐδὲν εἶχεν εὑρεῖ. Ὁ Λαυρέντιος ἄλλως τε δὲν εἶχεν ἐπιμείνει, διότι τὸ ἀντικείμενον ἐκεῖνο ἦτο μικρῆς ἀξίας. Ἐκτοτε οὐδεὶς ἐγένετο λόγος περὶ τῆς ἀπωλείας καὶ ὁ Φραγκίσκος ἔμεινεν ἡσυχος. Δὲν ἐφοβεῖτο μήπως ἀμφέβαλλον περὶ τῆς τιμιότητός του, διότι ἂν ἤθελε νὰ κλέψῃ δὲν θὰ ἤρκειτο εἰς μόνον τὸ ἔνθε κομβίον, ἀλλὰ θ' ἀφήρει τὸ ζεύγος.»

Τὰ ἀνωτέρω ἐλέχθησαν μετὰ βεβαιότητος καὶ εἰλικρινείας, ἅτινα προὔξενσαν ἐντύπωσιν τῷ ἀνακριτῇ.

Ὁ κύριος Θουριὲ σκεπτικὸς παρεκάθησεν ἐπὶ στιγμὴν ἐν τῇ αἰθούσῃ.

Ἦφειλε νὰ δώσῃ πίστιν εἰς τὴν μαρτυρίαν αὐτήν; Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει Ἦφειλε νὰ διδῆ ἐν τῇ ἀπωλείᾳ τοῦ κομβίου ἐκεῖνου τυχαίαν περιπτώσιν ἢ μᾶλλον πραγματικὴν. Ἀπλῆ σύμπτωσις, ὑπολογισμοί, ἐξηγούντο δυσκόλως. Ἄπειροι σκέψεις ἀνεκινῶντο ἐν τῇ διανοίᾳ τοῦ ἀνακριτοῦ, χωρὶς οὐδεμίαν αὐτῶν νὰ παραδεχθῆ.

Αἴφνης ἀνεμνήσθη ὅτι ὁ Λαυρέντιος εὑρίσκετο εἰς τὴν θύρην τῆς οἰκίας φυλαττόμενος ὑπὸ δύο κλητῆρων.

Ὅθεν ἐν τῇ ἀβεβαιότητι ταύτῃ εὐρισκόμενος, ἀπεφάσισε νὰ τὸν ἐξετάσῃ, καὶ διέταξε τοὺς κλητῆρας νὰ τὸν προσαγάγῃσιν, ἀφοῦ περιώρισε τὸν ὑπρέτην εἰς τὸ δωματίον τοῦ ὕπνου.

Μετὰ μίαν στιγμὴν ὁ Λαυρέντιος εἰσῆρχετο εἰς τὴν αἰθούσαν.

[Ἐπιτελεῖται συνέχεια]

*P.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

— Μπα! ἀνέκραξεν ἐκπληκτος ὁ Πήγασος.

— Ἐὰν τὸν ἐφόνευσαν θὰ ἐνεργήσω νὰ

καρτομηθοῦν μετὰ τοῦ Τολβιάκ, ἐπανελάβε ψυχρῶς ὁ γέρον. Ἐν περιπτώσει καθ' ἣν δὲν τὸν εὑρῆς, καὶ κανεὶς δὲν ἤμπορεσῆ νὰ τοῦ δώσῃ πληροφορίας δι' αὐτόν, θὰ ἐπιστρέψῃς ἀπόψε εἰς Παρισίους. Αὐτὸ εἶν' ὄλον. Ἄναχωρῶ καὶ βασιζομαι εἰς σέ.

— Νὰ βασισθῆτε, ἀρχηγέ, εἶπεν ὁ ἀριθμὸς 33, πηδήσας ἀπὸ τῆς κλίνης του. Τὸ ἀμαξί θὰ εἶνε στὸ βουλευτάρτο προτῆτερα ἀπὸ σᾶς, καὶ δὲν θὰ περάσω τὴν ὄραν μου μὲ διασκεδάσεις διὰ ν' ἀνταμῶσω τὸν σύντροφον Πιεδοῦσην. Ἄ! θέλουν νὰ τοῦ κόψουν τὸ λαρύγγι, οἱ οὐτιδανοί, ποῦ ἐργάζονται γιὰ τὸν Τολβιάκ... θὰ τὸ ἰδοῦμεν αὐτό...

Ὁ κύριος Λεκὸκ κατέβη ἤδη τὴν κλίμακα.

Ἀνῆλθε τὰς κρηπίδας μέχρι τῆς γεφύρας τοῦ Ὀστερλίτζ, ἣν διέβη ὅπως ἀφιχθῆ βραδέως εἰς τὸ βουλευτάρτο, ἐν ᾧ περιέμενε τὴν ἀμαξάν αὐτοῦ.

Ὁ ἱματισμὸς αὐτοῦ, ὡς ἀντιπροσώπου, ἦτο ἐξ ἐκείνων, εἰς οὓς δὲν προσέχουν ποσῶς ἐν τῇ ὁδῷ, ὁ δὲ Ἀριστείδης Σαλουμὴ δὲν θὰ ἐσκέπτετο νὰ καταστῆ ἐκ νέου προσωρινῶς Ναβὰβ τῆς Βαχώρας, ἐὰν δὲν διετήρει τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ Τολβιάκ θὰ ἐπανήρχετο νὰ συλληφθῆ ἐν τῇ παγίδι, καὶ ἐὰν δὲν εἶχε συλλάβει σχέδιον, ὅπερ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκτελεσθῆ ἢ ἐν τῷ «Μεγάλῳ Ξενοδοχείῳ».

Τὰ πάντα ἀπέβησαν κατ' εὐχὴν.

Ὁ ἀμαξηλάτης εὐρέθη εἰς τὴν θέσιν του κατὰ τὴν προσδιορισθεῖσαν ὄραν, μετὰ τεσσαράκοντα δὲ λεπτῶν ὁδοπορίαν, ὁ ἄρχων Ζαφέρ εἰσηλθε πλέον ἰνδὸς παρά ποτε ἐν τῷ πλουσίῳ ἐνδικοιτηματί του.

Ἄμα τῇ ἀφίξει του ἀνήγγειλαν, ὅτι ὁ μαῦρος οἰκονόμος του, ὅστις εἶχεν ἀσθενήσῃ εἰς Χάβρην, θὰ ἐπανήρχετο διὰ τινος ἀκολουθοῦ ἀμαξοστοιχίας, καὶ ὅτι μέχρι τῆς ἐπανόδου τοῦ Ἀλῆ, ἢ Ὑψηλότης αὐτοῦ θὰ εὐηρεστεῖτο ν' ἀρκεσθῆ εἰς τὴν τακτικὴν τοῦ ξενοδοχείου ὑπηρεσίαν.

Ὁ Ναβὰβ ἐφαίνετο, ἄλλως τε, λίαν εὐχαριστημένος ἐκ τῆς ἐκδρομῆς του, καὶ σφόδρα διατεθειμένος νὰ δεχθῆ ἐπισκέψεις, διότι ἔδωκε διαταγὴν νὰ εἰσαγάγῃσιν πάντα, ὅστις ἤθελε ζητήσῃ νὰ τὸν ἴδῃ.

Ἐν τῇ διανοίᾳ αὐτοῦ, ἡ διαταγὴ αὕτη εἶχε σκοπὸν νὰ ἐπιτρέψῃ τῷ Πιεδοῦση νὰ παρουσιασθῆ παρ' αὐτῷ, ἂν, ὅπως ἤλπιζεν, ὁ Πήγασος ἐπανεφίρην αὐτὸν κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας.

Ἐν τούτοις, δὲν ἦτο ὁ Πιεδοῦσης, ὅστις ἐπαρουσιάσθη πρῶτος.

Περὶ τὴν μεσημβρίαν ὑπρέτης ἦλθε νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν ἐξοχότητά του, ὅτι εἰς κύριος ἐξαίτεται τὴν τιμὴν συνδιαλέξεως, ἐπὶ δὲ τοῦ παρουσιασθέντος αὐτῷ ἐπισκεπτηρίου ὁ κύριος Λεκὸκ ἀνέγνω τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου Χόλτζ.

Ἐχάρη λίαν, καθότι δὲν ἤλπιζεν ὅτι οἱ πόθοι αὐτοῦ θὰ ἐπραγματοποιούντο τόσο ταχέως, καὶ ἔσπευσε νὰ δεχθῆ τὸν ἄνθρωπον, ὃν ἐμίσει περισσότερο ἐν τῷ κόσμῳ.

Ὁ πράκτωρ παρουσιάσθη πάντοτε κυ-

φός, πάντοτε ραιβόπους, πάντοτε φέρων φενάκην καὶ πράσινα δίοπτρα.

Ὁ Τολβιάκ εἶχε καταστῆ ἀμιμητος, καθότι ἡ μετεμφίσεις του ἦτο ἐντελεστάτη.

Ἐκ τῶν φαίδρων τρόπων καὶ ἐκ τῆς ἀνέτου στάσεως αὐτοῦ, ἐμαντεύετο ὅτι ἤρχετο νὰ κάμῃ σπουδαῖον διάδημα.

— Λοιπὸν! κύριε, ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ Ναβὰβ, ἐπετύχατε τέλος πάντων;

— Περισσότερον ἀφ' ὅ,τι ἤλπιζον, πρίγκιψ, ἀπήντησεν ὁ ὑποτιθέμενος πράκτωρ. Ἐπανεῦρον τὸν κληρονόμον τοῦ λοχαγοῦ Ὁ-Σολιβάν.

— Δόξα τῷ Θεῷ! θὰ δυνηθῶ λοιπὸν νὰ ἐξοφλήσω χρέος εὐγνωμοσύνης. Ὁ κληρονόμος, εἶπετε; Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν πλέον παρὰ ἐν μόνον μέλος τῆς οἰκογενείας Ὁ-Σολιβάν;

— Ἐχω πολλοὺς λόγους νὰ τὸ πιστεύω, καίτοι δὲν εἶμαι εἰσέτι ἐντελῶς βέβαιος. Τὸ γεγονός, ἄλλως τε, θὰ εἶνε εὐκολώτατον νὰ ἐξακριβωθῆ, καθόσον ἔχω ἤδη εἰς τὴν κατοχὴν μου τὸν αὐθεντικὸν καταλογὸν ὄλων τῶν ἀπογόνων τοῦ Μαυρικίου Ὁ-Σολιβάν, πατρὸς τοῦ λοχαγοῦ. Εἰς τῶν ἀπογόνων ζῆ, ἔχω περὶ τούτου ἀποδείξεις. Ἄν οἱ ἄλλοι ἀπέθανον, θὰ εἶνε εὐκολὸν νὰ τὸ ἐξακριβώσωμεν, ἀφοῦ γνωρίζω τὰ ὀνόματα αὐτῶν.

— Καὶ ποῦ λοιπὸν εἶνε αὐτὸς ὁ συγγενὴς τοῦ προσφιλεστέρου φίλου τοῦ πατρὸς μου; Πῶς ὀνομάζεται; ἠρώτησεν ὁ Ναβὰβ μετὰ συγκινήσεως, οὐδόλως πλαστής, ὅπως τὸ συμφέρον, ὅπερ προσεποιεῖτο ὅτι ἐδείκνυε πρὸς τὸν μόνον ἀπόγονον τῶν Ὁ-Σολιβάν.

— Ζητεῖ κανεὶς συχνάκις μακρὰν ἐκείνο, τὸ ὁποῖον ἔχει πρόχειρον, εἶπεν ὁ ψευδὴς κύριος Χόλτζ. Ὁ κληρονόμος τοῦ λοχαγοῦ κατοικεῖ λεύγας τινὰς μακρὰν τῶν Παρισίων, πλησίον ὠραίου χωρίου καλουμένου Σαβινὸ ἐπὶ τῆς Ὀργης... ἐνός ἐκ τῶν πρώτων σταθμῶν τῆς γραμμῆς τοῦ Ὁρλεάν.

— Δὲν ἠπατώμην λοιπὸν, ἐσκέφθη μετ' ἀγαλλιάσεως ὁ κύριος Λεκὸκ.

— Ὀνομάζεται Γεώργιος Ἄτκενς, ἐπανέλαβεν ὁ Τολβιάκ. Εἶνε Ἀγγλος, ἠλικίας τριάκοντα ὀκτῶ ἐτῶν, καὶ υἱὸς μονογενῆς τῆς Σοφίας Νέσλεϋ, ἐγγόνης ἐκ μητρὸς τῆς Ἄννης Ὁ-Σολιβάν, ἀδελφῆς τοῦ Ἰακώβου Πατρικίου, ἀποβιώσαντος ἐκατομυριούχου εἰς τὰς Ἀνατολικὰς Ἰνδίας.

— Τότε, εἶνε ἐξ ἀνεψιῶν ἀνεψιῶς τοῦ λοχαγοῦ. Ἴσως ὑπάρχουσι πλησιέστεροι κληρονόμοι. Αὐτὸ τὸ εὐχομαι, διότι θὰ εἶνε δι' ἐμὲ λίαν εὐχάριστον νὰ τὸν πλουτίσω, ἂν δὲν ἔχῃ δικαίωμα ἐπὶ τῆς κληρονομίας. Ποία εἶνε ἡ σημερινὴ θέσις του;

— Πολὺ μετρία. Ἡ μήτηρ του εἶχε συζευχθῆ ἐξ ἔρωτος ἓνα ἠθοποιόν, καὶ ὡς πρὸς αὐτὸ ἠκολούθησε τὸ παράδειγμα τῆς θείας της, τῆς νεωτέρας ἀδελφῆς τοῦ λοχαγοῦ, ἡ ὁποία ἐπίσης συνεζεύχθη ἓνα ἠθοποιόν. Ὁ Γεώργιος Ἄτκενς ἦλθε νὰ ζῆσιν εἰς Γαλλίαν καὶ εἰς τὴν ἐξοχὴν διὰ